

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/224/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1611200334
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1611200334.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a JUDr. Ľuboša Sádovského v právnej veci žalobkyne: Z. T., H.. XX.XX.XXXX, C. Q. X, Z., zast. advokátom JUDr. Milanom Valašikom, so sídlom 29. augusta 5, Bratislava, proti žalovaným: X/ S. Z., C. E. XXX/XX, C., X/ E. Z., C. E. XXX/XX, C., obaja zast. advokátkou JUDr. Martou Vícenovou, so sídlom Záhorácka 5478/15B, Malacky, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 24. marca 2017, č.k. 7C 13/2011-164, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zamietnutia žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ako i v časti o priznaní náhrady trov konania v rozsahu 100 % žalovaným 1/ a 2/, z r u š u j e a vec v tejto časti v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa po jej zmene voči žalovaným 1/, 2/ a 3/ (Ž. X/ - C. F.) domáhala určenia vlastníckeho práva E. S.. Č.. XXXX, X. S. X. N. XXX Z.X, T. na F. Č.. XXXX pre E.. Ú.. Z. N. S. XX/XXX, určenia neplatnosti osvedčenia o prehlásení žalovanej 3/ Barbary Lisej o nadobudnutí vlastníctva na základe vydržania vo forme notárskej zápisnice sp. zn. N 125/04 Nz 21392/04 zo dňa 11.03.2004, a určenia neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 22.03.2004 medzi žalovanou X/ C. F. ako predávajúcou a žalovanými 1/ a 2/ ako kupujúcimi. Žalovaným 1/, 2/ a 3/ priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o jej výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. V prvom rade skúmal naliehavý právny záujem žalobkyne na požadovaných určeníach a dospel k záveru, že žalobkyňa má naliehavý právny záujem len na určení jej vlastníckeho práva, keď konštatoval, že vlastníctvo k predmetnej parcele je právne neisté, pretože je zapísaná duplicitne na dvoch listoch vlastníctva a vlastnícky vzťah k nej je teda potrebné usporiadať. Vo vzťahu k ďalším dvom žalobkyňou požadovaným vyššie uvedeným určeniam vyhodnotil, že žalobkyňa nemá naliehavý právny záujem na určení neplatnosti osvedčenia o prehlásení žalovanej 3/ vo forme notárskej zápisnice, ani na určení neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovanou 3/ ako predávajúcou a žalovanými 1/ a 2/ ako kupujúcimi. Všetky svoje závery ohľadom absencie naliehavého právneho záujmu na týchto dvoch určeníach podrobne vysvetlil, odôvodnil a po právnom posúdení veci podľa § 3 ods. 3, § 56 ods. 1 písm. g) Notárskeho poriadku, § 34 ods. 1, § 36a, § 70 ods. 1 zák. č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností žalobu žalobkyne v tejto časti zamietol pre nedostatok naliehavého právneho záujmu.

3. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa v žalobe argumentovala tým, že na F. Č.. XXXX je uvedená ako vlastníčka predmetnej S.. Č.. XXXX N. S. XX/XXX, E. L. N. Q. XXXX M. P. K., s ktorým uzatvorila darovaciu zmluvu, avšak správa katastra zamietla návrh na vklad vlastníckeho práva z dôvodu, že ju ako vlastníčku predmetnej parcely neeviduje. Žalobkyňa s rozhodnutím správy katastra nesúhlasila, podala opravný prostriedok na Krajský súd v Bratislave, ktorý ňou napadnuté rozhodnutie

zrušil a vec vrátil správe katastra na ďalšie konanie, ktorá však konanie o vklade prerušila a vyzvala účastníkov konania na podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva a potom znovu vydala rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vklad. Žalobkyňa poukázala v žalobe na to, že v poslednom zamietavom rozhodnutí zo dňa 15.07.2010 K. E. Z. konštatuje, že k predmetnému pozemku existuje duplicitné vlastníctvo, keď ten istý pozemok je vedený na F. Č.. XXXX ako jej vlastníctvo a zároveň na F. Č.. XXXX ako súčasť S. Č.. XXXX/X N. N. Ž. X/ C. F., ktorá ho medzitým previedla na žalovaných 1/ a 2/, pričom na oboch LV je poznámka, že hodnovernosť údajov na LV bola spochybnená. Zdôraznila, že svoj podiel 26/180 zdedila po svojej matke B. A., T. M. XX.XX.XXXX a poukázala na Osvedčenie o dedičstve sp. zn. 10D/220/02. Uviedla, že jej matka túto parcelu zdedila po otcovi A.H. A.. Spochybnila vlastnícke právo žalovanej X/ C. F. s poukazom na to, že k uvedenej parcele boli urobené dve vyhlásenia o vydržaní, obe J.V. Z. N., N. Q. XXXX B. N. Q. XXXX, E. A. Z. N. najprv v roku 1998 vyhlásila, že predmetnú nehnuteľnosť vydržal S. A. a následne o šesť rokov neskôr v roku 2004 urobila ďalšie vyhlásenie, že vlastníkom tej istej nehnuteľnosti (označenej ako dielec X N. N. XXX Z.X X. X. S. Č.. XXXX) je žalovaná 3/. Považovala za vylúčené, aby žalovaná 3/ pozemok vydržala po šiestich rokoch a celým postupom vydržania v jej prospech a na to nadväzujúcim prevodom na žalovaných 1/ a 2/ bola ona (žalobkyňa) pozbavená svojho dedičstva. Žalovaní so žalobou nesúhlasili s poukazom na to, že matka žalobkyne B. A. dňa 06.05.1998 písomne potvrdila, že jej C. S. A. Z. S. S. Č.. XXXX N. N. S. N. XXX v skutočnej držbe od roku 1935 titulom ústnej dohody so svojim otcom S. A. B. potvrdila to aj P. K. (K. S. A.) dňa 29.08.1998. Argumentovali, že vydržacia doba mu začala plynúť v roku 1935 a uplynula najneskôr dňa 01.01.1992, a týmto dňom sa S. A. stal vlastníkom parcely. Poukázali na to, že všetky tieto skutočnosti boli osvedčené v notárskej zápisnici a teda žalobkyňa nemohla podiel na parcele nadobudnúť titulom dedenia, pretože jej matka v tom čase už nebola jeho vlastníčkou.

4. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie výsluchom strán, výsluchom svedkov L. F. B. N. A., oboznámením s listom vlastníctva Č.. XXXX B. Č.. XXXX pre E.. Ú. Z., S. N. Č.. XXX, rozhodnutím K. E. Z. zo dňa 29.07.2004, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Sp 165/04 zo dňa 08.09.2005, rozhodnutím Katastrálneho úradu v Bratislave zo dňa 15.07.2010, osvedčením o dedičstve sp. zn. 10D 220/02 zo dňa 11.03.2003, osvedčením o dedičstve sp. zn. 18D 692/96 zo dňa 05.09.1996, oznámením Katastrálneho úradu v Bratislave zo dňa 01.02.2007, notárskou zápisnicou N 125/04 Nz 21392/04 zo dňa 11.03.2004, notárskou zápisnicou Nz 241/98 zo dňa 12.06.1998, stanoviskom Z. Z. zo dňa 21.05.1998, čestným prehlásením B. A. zo dňa 06.05.1998, čestným prehlásením P. K. zo dňa 29.04.1998, listom vlastníka týkajúceho sa platenia nájomného.

5. Z týchto listinných dôkazov uviedol nasledovné zistenia. T. F. Č.. XXXX pre E.. Ú. Z. zistil, že žalobkyňa je vlastníčkou parcely reg. „ Č.. XXXX X. N. XXX Z. v S. XX/XXX. Z osvedčenia o dedičstve sp. zn. 18D 692/96 zo dňa 05.09.1996 vyplýva, že B. A. - Z. žalobkyne dedila dedičským podielom po svojom otcovi Jánovi Jursovi v dvoch tretinách parcelu Č.. XXXX X. N. XXX Z. v podiele 39/180, čo predstavuje podiel 78/540, t.j. 52/360 (26/180). Z osvedčenia o dedičstve sp. zn. 10D 220/02 zo dňa 11.03.2003 vyplýva, že žalobkyňa nadobudla po svojej matke B. A. S. Č.. XXXX X. N.Z. XXX Z. T.apísanú na F. Č.. XXXX v podiele 78/540 (52/360) v celosti k dedenému podielu. Z notárskej zápisnice č. Nz 241/98 zo dňa 12.06.1998 súd zistil, že S. A., nar. 03.01.1913 vyhlásil prostredníctvom splnomocnenej právnej zástupkyne, že je spoluvlastníkom S. Č.. XXXX H. K. na F. Č.. XXXX (N. S. N. Č.. XXX) v podiele 13/180. Túto nehnuteľnosť má v skutočnej držbe v celosti od roku 1935. Uvedenú roľu nadobudol od svojho otca S. A. K., ktorý si ústnou dohodou usporiadal spoluvlastníctvo so svojimi súrodencami. Vzhľadom na neexistenciu písomných dokladov bola predmetom dedenia len časť parcely v podiele 13/60, ďalší podiel 13/180 bol predmetom dedenia po K. B. O.. Konštatoval, že z čestného prehlásenia B. A. (matky žalobkyne) vyplýva, že má vedomosť, že jej C. S. A. má v skutočnej držbe od roku 1935 podiely 167/180 na S.. Č.. XXXX. Po otcovej smrti len časť podielov 13/180 bola predmetom dedenia na S. A.. Zostávajúce podiely 154/180 nemohli byť predmetom dedenia, pretože otec S. A. ich nadobudol ústnou dohodou uzatvorenou so svojimi súrodencami Z., E. B. B.. Uviedol, že z čestného S.Á. P. K., Q.. A. (K. B. A., K. S. A., H.. XX.XX.XXXX) zistil, Ž. P. K. vyhlásila, že má vedomosť o tom, že jej brat S. A. má v skutočnej držbe od roku 1935 podiely 167/180 na S.. Č.. XXXX, ktorá je zapísaná N. S. N. Č.. XXX pre E.. Ú. Z.. Ďalej vyhlásila, že tieto podiely nadobudol od ich otca S. A., pričom po smrti otca len časť podielov vo výške 13/180 bola predmetom dedenia, podiely 154/180 nemohli byť predmetom dedenia, pretože otec S. A. ich nadobudol len ústnou dohodou uzatvorenou so svojimi súrodencami Z., E. B. B.. Spoločne so sesternicou B.H. A. roľu užívali až do roku 1950, kedy bola vnesená do družstva.

6. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na výpovede sporových strán a svedkov v rámci dokazovania pred súdom. Uviedol tiež, že žalobkyňa záverom zotrvala na tvrdení, že je vlastníčkou spornej parcely v podiele 26/180, ktorý zdedila po matke. Mala za to, že jej matka nesúhlasila s vydržaním pozemku v prospech S. A., keď poukázala na to, že v čestnom vyhlásení jej matka uviedla, Ž. S. A. má pozemok v skutočnej držbe, a nie oprávnenej. Zdôraznila, že podiely na pozemku boli na čestnom prehlásení dodatočne prepisované, a nie je z neho zrejmé, kto a kedy opravu resp. sfalšovanie vykonal. Výpoveď svedka N. A., jej brata nebola podľa nej konkrétna, vzhľadom na skutočnosť, že obe vetvy rodiny vlastnili množstvo pozemkov. V tejto súvislosti poukázala na to, že svedok spomínal aj vyplatenie finančných prostriedkov za vyporiadanie, čo by nasvedčovalo predaju a nie vydržaniu. Mala za to, že zápisnice o vydržaní z rokov 1998 a 2004 sú absolútne neplatné. Z vyhlásenia z roku 1998 nie je zrejmé, aký diel pozemku S. A. vydržaním vôbec nadobúda, či 13/180 alebo 167/180, ani to, aká okolnosť založila dobrú vieru, pričom sa uvádza všeobecne ústna dohoda s príbuznými. Ani údaj o tom, že S. A. bol práve od roku 1935 držiteľom nie je ničím preukázaný. Tvrdila tiež neplatnosť vydržania z roku 2004. Žalovaní záverom uviedli, že výpoveď svedka N. A., zápisnica o vydržaní S. A. a čestné prehlásenia preukazujú, že S. A. splnil všetky podmienky pre vydržanie. Svedok N. A. potvrdil, že v rámci širokej rodiny A. bola ústna dohoda o rozdelení pozemkov a túto ústnu dohodu rešpektovali. Poukázali na to, že v čestných vyhláseniach bolo potvrdené, že parcela, ktorá je predmetom sporu, bola daná Pavlovi Jursovi v rámci rodinného rozdelenia majetku. Zdôraznili, že žalobkyňa uviedla, že nemá vedomosť ako sa nakladalo s majetkami rodiny A., ani ako nakladala jej matka s majetkom. Mali za to, že notárska zápisnica preukazuje, že všetky podmienky pre vydržanie boli splnené k 01.01.1992. Argumentovali, že od uvedeného dátumu stratila matka žalobkyne B. A. vlastnícke práva a parcela nemala byť následne predmetom dedenia. Uviedli tiež, že skutočnosť, že S. A. neuviedol stav svojho vlastníctva do súladu v katastri nehnuteľností, mu nemôže byť na ujmu.

7. Vec posúdil právne podľa ust. § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 134 ods. 1 a 2 a § 872 ods. 6 Obč. zák. a žalobu žalobkyne v časti o určenie vlastníckeho práva k parcele č. 5620 v podiele 52/360 taktiež zamietol, keď mal zápisnicou o vydržaní č. Nz 341/98 zo dňa 12.06.1998 v spojení s čestnými vyhláseniami B. A. B. P. K. a z výsluchu svedka N. A. preukázané, že sporná nehnuteľnosť (v príslušnom podiele) nemala byť prededená na žalobkyňu (ani po starom otcovi žalobkyne, ani po jej matke), keďže došlo k platnému vydržaniu parcely Č.. XXXX S. A., nar. 03.01.1913. Vyhodnotil, že najneskôr ku dňu vyhlásenia S. A. dňa 12.06.1998 boli splnené podmienky pre vydržanie vo vzťahu k predmetnému podielu na S.. Č.. XXXX tak, ako to vyžadujú ust. § 130 ods. 1 a 134 ods. 1 Obč. zák.. Poukázal na to, že svedok N. A. uviedol, že v rámci Q. A. sa vždy rešpektovalo rozdelenie pozemkov, či už zo strany prastarého otca, resp. jeho potomkov vrátane jeho starého otca. Mal za to, že uvedenému tvrdeniu svedčí aj skutočnosť, že nedošlo k žiadnym nárokom zo strany súrodencov A. A. (C. S. A. - X. S. A., ktorý spornú parcelu vydržal) ani jeho potomkov vo vzťahu k žalovanej 3/ ako predchádzajúcej vlastníčke ani žalovaným 1/ a 2/ ako súčasným vlastníkom. Uviedol, že aj napriek skutočnosti, že svedok hovoril o vzťahoch v rodine A. všeobecne, nemá pochybnosti o skutočnostiach a vzájomných dohodách ohľadom majetkov v rámci rodiny A.. Skonštatoval tiež, že nebolo objektívne možné zistiť bližšie skutkový stav ohľadom rozdeľovania majetkov v rámci rodiny A. aj vzhľadom na skutočnosť, že súrodenci S. A. ako vetva po S. A. resp. jeho bratranci a sesternice (B. A. B. A. K.) ako vetva po Jánovi Jursovi už v čase rozhodovania nežili. Uviedol, že vychádzal zo skutkového stavu tak, ako vyplynul zo zápisnice o vydržaní č. Nz 341/98 v spojení s čestnými prehláseniami a svedeckou výpoveďou Vendelína Jurkoviča.

8. Dospel tiež k záveru, že námietky žalobkyne ohľadom platnosti prehlásenia jej matky B. A. nie sú dôvodné, keď tvrdenia o tom, že matka nevedela, čo vyhlasuje, ničím nepreukázala. V tejto súvislosti poukázal na výpoveď svedka N. A., ktorý uviedol, že ich matka všetkému rozumela a riadila celú rodinu.

9. Uviedol, že k námietkam žalobkyne ohľadom spôsobu vyhlásenia v oboch zápisniciach o vydržaní (z roku 1998 a 2004) prostredníctvom splnomocnenej osoby sa nebude nevyjadrovať, pretože v danej časti žalobného petitu došlo k zamietnutiu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu. Konštatoval, že ani k jej námietkam ohľadom rýchlych zápisov do katastra nehnuteľností sa nemôže vyjadriť vzhľadom na skutočnosť, že mal vlastníctvo k spornej parcele pre S. A. preukázané najneskôr ku dňu jeho vyhlásenia o vydržaní, t.j. ku dňu 12.06.1998. Uviedol tiež, že je možné sa len domnievať, že súčasní vlastníci žalovaní 1/ a 2/, ako aj predchádzajúca vlastníčka žalovaná 3/ sa prostredníctvom právnej zástupkyne s dedičmi S. A. dohodli a tí vlastníctvo súčasných vlastníkov nesporeli.

10. Návrh žalobkyne na výsluch A.. Z. N. ako svedka zamietol z dôvodu, že navrhnutá svedkyňa je právnym zástupcom žalovaných a je vo vzťahu k nim viazaná mlčanlivosťou. Vysvetlil, že obsahom záväzku mlčanlivosti advokáta je zákaz prezradiť dôverné informácie klienta, použiť dôverné informácie klienta v jeho neprospech a použiť dôverné informácie klienta v prospech tretej osoby. V danom prípade taktiež nejde o prípad, kedy by bola právna zástupkyňa žalovaných zbavená mlčanlivosťou od svojich klientov a nejde o prípad, kedy by bola prelomená povinnosť mlčanlivosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona resp. Trestného poriadku. Mal za to, že takýmto návrhom žalobkyne na výsluch svedkyne - ich právnej zástupkyne, žalovaných nemožno nútiť, aby jej odvolali plnú moc a zbavili ju mlčanlivosti. Uzavrel, že právna zástupkyňa žalovaných by sa ako svedkyňa vedela vyjadriť k okolnostiam vyhlásenia v oboch zápisniciach o vydržaní, avšak v tejto časti nešiel do dokazovania vo veci samej, pretože predmetný žalobný petit zamietol z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na takomto určení.

11. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a plne úspešným žalovaným 1/, 2/ a 3/ priznal ich plnú náhradu.

12. Proti tomuto rozhodnutiu výlučne v časti zamietnutia žaloby o určenie vlastníctva podala žalobkyňa včas odvolanie a navrhla v tejto časti napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a určiť, že je vlastníčkou podielu 52/360 na vyššie špecifikovanej parcele, resp. v napadnutej časti rozsudok zrušiť. Súdu prvej inštancie vytkla nevykonanie navrhnutého dôkazu, nesprávne skutkové zistenia a tiež nesprávne právne posúdenie veci. Zopakovala svoj naliehavý právny záujem na určení jej vlastníckeho práva k podielu na predmetnej parcele, keď poukázala na duplicitné vlastníctvo predmetného pozemku a s tým súvisiacu právnu neistotu. Zdôraznila, že svoje vlastnícke právo opiera o dedičské rozhodnutie, Osvedčenie o dedičstve sp. zn. 10D 220/02, právoplatné dňa 11.03.2003, ktoré nebolo nikým spochybnené. Vlastníctvo nadobudla dedením po svojej matke, ktorá ho nadobudla taktiež dedením v r. 1996 po svojich predkoch. Nestotožnila sa so záverom súdu prvej inštancie, že najneskôr dňa 12.06.1998 došlo k platnému vydržaniu pozemku PB. A., H.. XX.XX.XXXX, E.edže podmienky pre vydržanie predmetného podielu na pozemku boli splnené. Argumentovala, že podmienky vydržania vôbec splnené neboli a celé vydržanie bolo sprevádzané radom nezrovnalostí a protiprávnych postupov. S. A., H.. XX.XX.XXXX, nebol vypočutý, keďže už pred začiatkom súdneho konania zomrel. Zo zápisnice o vydržaní vyplýva, že S. A. vôbec u notára osobne nebol, a že ho zastupovala na základe K. A.. Z. N.. V tejto súvislosti navrhla ako svedkyňu vypočuť práve A.. N.. Namietala, že súd prvej inštancie jej návrh na výsluch A.. N. zamietol z dôvodu, že je právnou zástupkyňou žalovaných. V tejto súvislosti poukázala na to, že súdu argumentovala, že A.. N. spisovala zápisnicu o vydržaní, a teda si musela byť vedomá, že môže byť navrhnutá v tejto veci ako svedok a nemala prevziať právne zastúpenie žalovaných, resp. v prípade predvolania ako svedka by sa musela ich zastúpenia vzdať, avšak súd prvej inštancie jej argumenty vôbec nezobral do úvahy. Výsledok je potom taký, že v konaní nebola vypočutá kľúčová svedkyňa, ktorá u notára uvádzala okolnosti týkajúce sa vydržania.

Poukázala na to, že údajný vlastník S. A., H.. XX.XX.XXXX na pozemku nikdy v živote nebol a o vydržaní nemôže byť ani len uvažované. Pozemok užívalo za socializmu družstvo a po roku 1990 súkromná spoločnosť AGRA, ktorá jej platila nájomné, čo aj preukázala. Uviedla, že S. A. sa nikdy nedomáhal nájomného ani zmeny nájomnej zmluvy na neho ako prenajímateľa. Voči spoločnosti AGRA, nájomcovi a užívateľovi pozemku nikdy nevzniesol žiadne nároky či požiadavky.

Uviedla, že z rozsudku nevyplýva, na základe akej konkrétnej okolnosti mala S. A. vôbec vzniknúť oprávnená držba, ani kedy začala plynúť vydržacia lehota, keď si súd prvej inštancie len osvojil všeobecné tvrdenia žalovaných o "starých rodinných dohodách", teda úplne neurčitý argument, a to za stavu, kedy samotný súd konštatuje, že "v danej veci nebolo objektívne možné zistiť bližšie skutkový stav ohľadom rozdeľovania majetkov v rámci rodiny A.. Namietala, že pri takomto skutkovom stave mal súd prvej inštancie preukázať podmienky vydržania.

Ak súd v rozsudku uviedol, že skutkový stav zistil zo zápisnice o vydržaní zo dňa 12.06.1998, čestných prehlásení matky žalobkyne a P. K. a svedeckej výpovede N. A., rozporovala, že súdom uvádzaný skutkový stav z týchto dôkazov nevyplýva. V čestných prehláseniach matky žalobkyne a P. K. niekto perom prepisoval číselné údaje o podieloch na pozemkoch, ktoré mal mať v držbe S. A., teda kľúčový údaj, pričom nevedno, či kto kedy a prečo údaj prepísal, a či podpísané osoby o tomto prepisovaní vedeli, pričom sa mohli domnievať, že iba potvrdzujú Jursovi držbu jeho časti pozemku, pretože v prehlásení sa neobjavuje súhlas s vydržaním, ani súhlas s nadobudnutím vlastníckeho práva, ani potvrdenie oprávnenej držby. K. N. A. hovoril iba všeobecne, pričom vzhľadom k skutočnosti, že rodina vlastnila desiatky pozemkov, nie je vôbec zrejmé, čo má na mysli a či si vec nepomýlil s inou, keď navyše hovoril

o kúpe a vyplácaní peňazí, z čoho je zrejmé, že si vydržanie musel pomýliť s inou transakciou, keďže pri vydržaní nedochádza ani ku kúpe, ani k vyplácaniu peňazí.

Zdôraznila tiež, že v spise sa nachádzajú dve zápisnice o vydržaní, jedna z roku 1998 a jedna z roku 2004. Zamietnutie jej žaloby súd prvej inštancie oprel o zápisnicu zo dňa 12.06.1998 (Nz 341/98) a prijal záver o vydržaní pozemku S. A., H.. XX.XX.XXXX. Druhá zápisnica bola spísaná 11.03.2004 (Nz 21392/04) a na jej prvej strane je uvedený pozemok vytvorený geometrickým plánom, dielec 3 vo výmere 651 m² odčlenený od pôvodnej parcely Č.. XXXX. Že sa jedná o ten istý pozemok, ktorý je uvedený aj v zápisnici z roku 1998 (prečíslovaný po zmenách vykonaných geometrickým plánom) nikto nespochybňuje. Tieto zápisnice o vydržaní týkajúce sa rovnakého pozemku sa vzájomne vylučujú. Prvá z roku 1998 uvádza ako vlastníka S. A., H.. XX.XX.XXXX, a druhá z roku 2004 uvádza ako vlastníka C. F., H.. XX.XX.XXXX, ktorej otec mal podľa zápisnice pozemok v držbe od roku 1980, pričom S. A., ktorý je v prvej zápisnici o vydržaní z roku 1998 uvádzaný ako vlastník, je uvedený v druhej zápisnici ako svedok toho, že pozemok má v držbe už od roku 1980 Q. F.. Zdôraznila, že S. A. tu uvádza pravý opak toho, čo tvrdil v roku 1998 v prvej zápisnici, v ktorej sa prezentoval ako vlastník, pričom v druhej zápisnici bol svedkom toho, že vlastníkom je už od roku 1980 iná osoba. Ani pri tejto druhej zápisnici z roku 2004 nebol prítomný "vlastník", teda C. F., ale opätovne len A.. Z. N., ktorej výsluch súd zamietol. Rozhodnutie súdu, ktorý ako vlastníka pozemku uvádza S. A., ktorý pritom sám v roku 2004 vyhlásil, že sa nepovažuje za vlastníka pozemku a dosvedčil vlastníctvo inému v zápisnici o vydržaní, a už nežije, považovala za bezprecedentné.

Súdu prvej inštancie vytkla, že sa s uvedenými rozpormi v zápisniciach o vydržaniach vysporiadal úplne neprijateľným spôsobom, keď uviedol, že zrejme prišlo medzi A. a súčasnými vlastníkmi k nejakým dohodám a teda naznačil, že A. a všetci žalovaní sa vzájomne podohadovali, ale navonok tieto dohody vydávali za vydržanie, aby sa jej zbavili. V tejto súvislosti poukázala na to, že súd prvej inštancie v podstate konštatuje, že uvedené osoby zrealizovali zastretý právny úkon, t.j. kúpu, ale navonok túto odprezentovali ako vydržanie, čomu nasvedčuje aj výpoveď svedka N. A.. Takýto postup však mal byť označený za obchádzanie zákona a zastretý právny úkon s cieľom zbaviť ju vlastníctva.

Súhlasila so súdom prvej inštancie, že na určení neplatnosti zápisnice o vydržaní nemá právny záujem, a že žalobný návrh mal tvoriť výlučne návrh na určenie vlastníckeho práva, nesúhlasila však s jeho záverom, že v rámci rozhodovania o určení vlastníckeho práva nemá právo posúdiť okolnosti vzniku zápisnice o vydržaní. Súd totiž musí v rámci dokazovania posúdiť všetky okolnosti, na základe ktorých dospel k záveru o vlastníctve S. A. prostredníctvom vydržania. Odôvodnenie rozsudku potom považovala za neprijateľné, keď súd napríklad uviedol, že A.. N. nevypočul, pretože jej výsluch by sa týkal okolností vzniku zápisnice o vydržaní a na tom nemá (žalobkyňa) právny záujem. Z rovnakého dôvodu (že na tom vraj nemá právny záujem) neskúmal ani ňou namietané rozpory v zápisniciach o vydržaní, ktoré jasne nasvedčujú protiprávnosti.

Uviedla, že vlastníkom dotknutého pozemku je ona. Podmienky vydržania v prospech Pavla Jursu splnené neboli, pretože sám S. A. o sebe uvádzal, že nie je vlastníkom a v roku 2004 dosvedčil vlastníctvo inej osobe. Absentuje tak dobrá viera vlastníka v to, že pozemok mu patrí. Zároveň S. A. nemal pozemok ani v držbe a neexistuje žiadna preukázaná okolnosť, ktorá by založila jeho dobrú vieru v to, že bol vlastník, keďže sa tak nikdy nechoval, ani sa nedomáhal vlastníctva. Nie je zrejmé ani len to, kedy mala začať plynúť vydržacia lehota. Za nesprávne potom považovala právne posúdenie aj procesný postup v otázke dokazovania, keď nebola vypočutá A.. N..

13. Žalovaní žiadali napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a odvolanie zamietnuť. Mali za to, že v konaní preukázali, že vlastnícke právo S. A. je dané najneskôr dňom 12.06.1998, kedy bola spísaná predmetná notárska zápisnica s osvedčením, že sú splnené všetky zákonné podmienky pre nadobudnutie vlastníctva vydržaním. Uviedli, že nepretržitosť držby bola preukázaná a svedok N. A. potvrdil existenciu nepísaných dohôd v rámci rodiny Jursovej, na základe ktorej sa S. A. stal právnym nástupcom svojho otca S. A.. Zdôraznili, že až do doby kolektívizácie pozemky užíval, pričom doba kolektívneho užívania nie je na jeho ťarchu. Jeho dobromyseľnosť bola tiež preukázaná vyhlásením svedka N. A., ktorý opísal rodinné dohody o spôsobe rozdelenia majetku, rešpektované ako písané. Zdôraznili, že sama právna predchodkyňa žalobkyne a tohto svedka tieto rodinné dohody akceptovala a vyslovila svoj výslovný súhlas s nadobudnutím predmetných pozemkov v prospech S. A.. Tieto skutočnosti potvrdila aj Irena Stodolová písomným čestným vyhlásením, preto súd prvej inštancie dospel k jedinému možnému a správne záveru. Ohľadom navrhovaného výsluchu ich právnej zástupkyne ako svedka vyslovili s poukazom na ust. § 18, § 23 zák. č. 586/2003 Z.z. o advokácii a § 199 C.s.p. názor, že výpoveď advokáta konajúceho vo veci od roku 1998 až doposiaľ je nepoužiteľná. Platby nájomného od roku 1990 od užívateľa Agra považovali za právne bezvýznamné. Mali tiež za to, že skutočnosti

uvedené v čestných vyhláseniach a svedecká výpoveď N. A. dostatočne hodnoverne preukazujú skutkový stav opísaný v napadnutom rozsudku. S argumentáciou žalobkyne, použitou už v správnom konaní a trestnom konaní sa všetci dostatočne oboznámili a v konečnom dôsledku nestotožnili.

14. Žalobkyňa sa k vyjadreniu žalovaných k jej odvolaniu nevyjadřila.

15. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je v celom rozsahu dôvodné, a že rozsudok je potrebné v napadnutej časti o zamietnutí žaloby o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ako i v časti o priznaní náhrady trov konania v rozsahu 100 % žalovaným 1/ a 2/ zrušiť, a vec v tejto časti vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pretože je založený na nedostatočnom a zároveň nepreskúmateľnom hodnotení resp. nehodnotení a opomenutí dôkazov v rozpore s ust. § 191 C.s.p., rezultujúcim do predčasných a preto taktiež nepreskúmateľných skutkových a právnych záverov. Nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce v závere, že, zjednodušene povedané, okolnosťami a spôsobom vyhlásenia o vydržaní pozemku v notárskych zápisniciach z roku 1998 a 2004 sa súd prvej inštancie nemohol zaoberať, pretože žalobkyňa nemá naliehavý právny záujem na určení neplatnosti osvedčenia resp. notárskej zápisnice, malo za následok nevykonanie resp. nevyhodnotenie pre posúdenie veci rozhodujúcich dôkazov, týkajúcich sa okolností údajného vydržania pozemku (resp. jeho časti) S. A. vyhlásením o jeho vydržaní z roku 1998 a následne o šesť rokov neskôr v roku 2004 údajného vydržania toho istého pozemku (resp. jeho časti) vyhlásením o jeho vydržaní C. F., pôvodne žalovanou 3/, napriek tomu, že žalobkyňa práve nesplnením zákonných podmienok vydržania v oboch prípadoch argumentovala. Je potom na mieste prijať záver, že súd prvej inštancie už tým, že sa odmietol zaoberať okolnosťami oboch vyhlásení o vydržaní v ich vzájomnej súvislosti, odňal žalobkyňi možnosť konať pred súdom a porušil jej právo na spravodlivý súdny proces. Porušenie práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces však odvolací súd vzhľadom i vo vyhodnotení vykonaných dôkazov, ktoré súd prvej inštancie vykonal v rozpore s ust. § 191 C.s.p. tendenčne a selektívne, výlučne v prospech žalovaných (keď niektoré vykonané dôkazy vôbec nehodnotil a nevyvodil z nich žiadne závery a zároveň z niektorých dôkazov vyvodil závery, ktoré z nich vôbec nevyplývajú), čo je neprípustné a porušujúce zásadu rovnosti strán. Rozsudok je v napadnutej časti jednak predčasný, pričom vzhľadom na nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie skutkových ako aj právnych záverov a opomenutie vysporiadania sa s vykonanými dôkazmi, aj arbitrárny a nepreskúmateľný.

16. V prvom rade považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že predmetom odvolacieho prieskumu bolo výlučne odvolaním napadnuté zamietnutie žaloby v časti o určenie vlastníckeho práva žalobkyne k vyššie špecifikovanému pozemku č. 5620 v podiele 52/360 (odvolací súd bude ďalej pre prehľadnosť používať označenie podielu 26/180), keďže zamietnutie žaloby vo zvyšných požadovaných určeníach pre nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobkyňa odvolaním nenapadla, a preto nadobudol rozsudok v časti zamietnutia jej žaloby o určenie neplatnosti osvedčenia o prehlásení žalovanej 3/ C. F. o nadobudnutí vlastníctva na základe vydržania vo forme notárskej zápisnice sp. zn. N 125/04 Nz 21392/04 zo dňa 11.03.2004, a o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej dňa 22.03.2004 medzi žalovanou 3/ C. F. ako predávajúcou a žalovanými 1/ a 2/ ako kupujúcimi, právoplatnosť. Z uvedeného je tiež zrejmé, že napadnutý rozsudok je právoplatný vo vzťahu k C. F., pôvodne žalovanej 3/.

17. Po preskúmaní predloženého súdneho spisu a rozsudku súdu prvej inštancie dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti, ktorou bola žaloba o určenie vlastníckeho práva žalobkyne k pozemku Č.. XXXX N. S. 26/180 predčasný, keďže je pre nedostatok dôvodov, nesprávne hodnotenie a opomenutie dôkazov a nevysporiadanie sa s argumentáciou žalobkyne (pre nesprávne právne posúdenie) veci nepresvedčivý, nepreskúmateľný a arbitrárny. Ako správne konštatoval súd prvej inštancie, žalobkyňa sa v konaní domáha určenia jej vlastníckeho práva k pozemku Č.. XXXX v podiele 26/180 tvrdiac, že predmetný podiel na pozemku zdedila po svojej matke B. A., ktorá ho zdedila po svojom otcovi A. A.. Svoje tvrdenia preukázala osvedčeniami o dedičstve sp. zn. 18D 692/96 zo dňa 05.09.1996 a sp. zn. 10D 220/2002 zo dňa 11.03.2003 a listom vlastníctva č. 3649, na ktorom je zapísaná ako vlastníčka podielu 52/360 (26/180) spolu ďalšími spoluvlastníkmi s tým, že hodnovernosť údajov katastra o práve k nehnuteľnosti bola spochybnená. Žalobu v tejto časti podala proti žalovaným 1/ a 2/ ako podľa listu vlastníctva Č.. XXXX B. C. K. H. S. Č.. XXXX/X, E. „, X“ X. N. XXX Z. Z. C. X. T. S. S. Č.. XXXX. N. N. E. S. Č.. XXXX/X A. na F. Č.. XXXX uvedené, že hodnovernosť údajov katastra o práve k nehnuteľnosti bola spochybnená. Súd prvej inštancie potom správne vyhodnotil,

že žalobkyňa má na požadovanom určení svojho vlastníckeho práva k podielu na predmetnom S. Č.. XXXX naliehavý právny záujem. Žalobkyňa s poukazom na viaceré rozhodnutia v správnom konaní a oznámenie správy katastra v žalobe uviedla, že z týchto dokumentov sa dozvedela, že k predmetnému pozemku existuje duplicitné vlastníctvo, a že existujú dve notárske zápisnice z roku 1998 a z roku 2004 o vyhlásení o vydržaní, vychádzajúce z vyhlásení A.. Z. N.vej (právnej zástupkyne žalovaných - pozn. odvolacieho súdu), ktorá v roku 1998 vyhlásila, že spornú parcelu N. S. A., B. N. Q. XXXX vyhlásila, že 651 m2 zo spornej parcely vydržala C. F. (ktorá následne novovytvorenú parcelu č. 3347/1 previedla na žalovaných 1/ a 2/). Žalobkyňa v žalobe argumentovala spochybnením oboch vyhlásení o vydržaní a žiadala určiť, že vlastníčkou podielu 26/180 na S. Č.. XXXX je ona. Odvolací súd konštatuje, že zo súdneho spisu (z vylučov žalovaných 1/ a 2/) je zrejmé, že žalovaní 1/ a 2/ nemajú o skutočnostiach uvádzaných žalobkyňou žiadnu vedomosť. V zastúpení advokátkou A.. Z. N. tvrdili, že žalobkyňa sa nemohla stať vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu, pretože jeho vlastníkom sa od 01.01.1992 stal S. A., ktorý splnil zákonom požadované predpoklady vydržania, čo bolo osvedčené v notárskej zápisnici č. Nz 241/1998. V tejto súvislosti argumentovali tým, že matka žalobkyne a P. K. písomne prehlásili, že S. A. mal pozemok v skutočnej držbe od roku 1935 a navrhli vylučov Vendelína Jurkoviča, brata žalobkyne.

18. Súd prvej inštancie žalobu žalobkyne v tejto časti zamietol, keď vychádzal zo skutkového stavu, ktorý vyplynul zo zápisnice o vydržaní č. Nz 341/98 v spojení s čestnými prehláseniami a svedeckou výpoveďou N. A., ktorými mal za preukázané, že sporná nehnuteľnosť (v príslušnom podiele) nemala byť prededená na žalobkyňu (ani po starom otcovi žalobkyne ani po jej matke), keďže došlo k platnému vydržaniu k S.. Č.. XXXX S. A., H.. XX.XX.XXXX. Uviedol tiež, že najneskôr ku dňu vyhlásenia S. A. M. XX.XX.XXXX boli splnené podmienky pre vydržanie vo vzťahu k predmetnému podielu na parc.č. 5620. Ako uviedol sám súd prvej inštancie, napriek tomu, že svedok N. A. hovoril o vzťahoch v Q. A. všeobecne, nemal pochybnosti o vzájomných dohodách ohľadom majetkov v rámci Q. A., pričom ani nebolo objektívne možné zistiť bližšie skutkový stav ohľadom rozdeľovania majetkov v rámci tejto rodiny.

19. Odvolací súd sa s vyššie uvedenými závermi súdu prvej inštancie nestotožnil, a vyhodnotil ich za predčasné, arbitrárne, nedostatočne a nepresvedčivo odôvodnené, a teda nepreskúmateľné, a z časti aj za nesprávne. V prvom rade považuje za potrebné uviesť, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol (a zo spisu to aj vyplýva), že vykonal dokazovanie aj F.K. N. Č.. XXXX, S. N. Č.. XXX, oznámením Katastrálneho úradu v Bratislave zo dňa 01.02.2007, notárskou zápisnicou N 125/04 Nz 21392/04 zo dňa 11.03.2004, listom vlastníka týkajúceho sa platenia nájomného. Napriek tomu, že tieto dôkazy vykonal, v napadnutom rozsudku neuviedol, čo z nich zistil a vôbec ich nevyhodnotil.

Odvolací súd konštatuje, že zo zápisov v PKV vložke č. 444 (ako i z oznámenia Katastrálneho úradu v Bratislave zo dňa 01.02.2007) vyplýva, že ako spoluvlastníci predmetnej parcely sú v tejto PKV vložke zapísaní ku dňu skončenia zápisov o vlastníctve (16.09.1941) Z. A. N. S. XX/XXX, E. A. N. S. XX/XXX, A.H. A. (K. X. Ž.) N. S. XX/XXX, B. A. N. S. XX/XXX B. S. A. (X. S. A., H.. XX.XX.XXXX) C. V. S.. Dňa 16.09.1941 je uvedený zápis, že vo veci podielu 13/60 (teda 39/180) S. A. sa podľa uznesenia súdu (číslo) a zápisnice napísanej v Malackách dňa 15.09.1941 zapisuje vlastnícke právo titulom dedenia a skutočnej držby S. A. (P. X. S. A., H.. XX.XX.XXXX) v podiele 13/180, podiele B. O. N. S. XX/XXX B. P. K. N. XX/XXX. Súd prvej inštancie tento dôkaz nevyhodnotil.

Z listu N. Č.. XXXX zo dňa 14.10.2010 vyplýva, že ako spoluvlastníci predmetnej parcely Č.. XXXX K. V. Z. E., Q.. A. N. S. L. XX/XXX, B. A. N. S. XX/XXX, E. M., Q.. A. N. S. L. XX/XXX, N. podľa S. Č.. XXX (R. H.), P. K. N. S. XX/XXX (taktiež B. N. S. Č.. XXX), B. Ď. B. O., Z. E. B. G. Č., E. N. S. XX/XXX R. M. po B. O. na T. X. X. M. K.. T. M. XXX/XX M. XXX/XX (L. XX/XXX - S. B. O. podľa S. Č.. XXX), Ž. N. S. XX/XXX, E. N. B. A. D., E. N. S. XX/XXX R. M. po A. A. B. B. A. (L. XX/XXX - S. A. A. podľa S. Č.. XXX) B. S. A., H. XX.XX.XXXX, D. A. B. A. A., E. N. S. XX/XXX R. M. (T.) po S. A., H.. XX.XX.XXXX, na T. X. X. M. K.. T.. XxD XXXX/XXXX M. XXX/XXXX (L. XX/XXX - S. S. A., H.. XX.XX.XXXX, podľa S. Č.. XXX). Súd S. P. B. R. M. H. (D. S. S. A. F. XX/XXX, teda T. K. S. V. N. S. Č.. XXX N. T. z roku 1941 bol prededený v roku 2008).

Z oznámenia Katastrálneho úradu v Bratislave zo dňa 01.02.2007 a z notárskej zápisnice N 125/04 Nz 21392/04 zo dňa 11.03.2004 vyplýva, že C. F.Á. urobila v zastúpení A.. Z. N. vyhlásenie, že nadobudla okrem iného vlastníctvo k dielcu 3 o výmere 651 m2 odčleneného od pôvodnej S. Č.. XXXX (T. na F. Č.. XXXX B. S. N. Č.. XXX) vydržaním. V osvedčení je uvedené, že Barbara Lisá nadobudla novovytvorenú parcelu č. 3347/1 (ktorej časť tvorí aj uvedených 651 m2) jednak kúpnyimi zmluvami od pôvodných PKV vlastníkov a tiež zmluvami o majetkovom a finančnom vysporiadaní s ďalšími spoluvlastníkmi pôvodných parcel, a že jej právny predchodca L.Í. F. bol držiteľom uvedených nehnuteľností už v roku 1980 a na C. F. previedol svoj neknihovaný majetok darom, ale k zápisu darovania nemohlo prísť, lebo L. F.Ý. nemal

možnosť preukázať svoje vlastnícke právo, ktoré nemohol doložiť ani vkladuschopnými listinami ani listinou o vydržaní. Včítane držby L. F. je nehnuteľnosť v držbe a užívaní C. F., ktorá nadobudla vlastnícke právo vydržaním najneskôr dňa 01.01.2002, čo potvrdili okrem iného S. A., H.. XX.XX.XXXX, P. B. O., Z. E. B. G. Č. (E. M. po B. O. N. Q. XXXX - S.. X. K.), pričom všetci uvedené potvrdili tiež za ostatných pozemnoknižných spoluvlastníkov. Súd prvej inštancie nič z uvedeného nevyhodnotil, argumentujúc tým, že žalobkyňa nemá naliehavý právny záujem.

Z oznámenia Katastrálneho úradu v Bratislave zo dňa 01.02.2007 tiež vyplýva, že predmetom kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi S. A., P. B. O.S., Z. E. B. G. Č. B. S. B. C. F. B. E. C. L. S. Č.. XXXX.

Z listu vlastníka, týkajúceho sa platenia nájomného, vyplýva, že spol. AGRA ešte v roku 2006 platila žalobkyni nájomné za užívanie podielu 13/90 (26/180) na parcele č. 5620.

So všetkými týmito skutočnosťami, ktoré vo vzájomnej súvislosti svedčia v prospech tvrdení žalobkyne, sa mal súd prvej inštancie v rámci hodnotenia dôkazov v zmysle ust. § 191 C.s.p. (podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, pričom vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak), vysporiadať, čo však úplne opomenul.

20. Ako úplne nesprávny (založený na nesprávnom právnom posúdení veci) vyhodnotil odvolací súd záver súdu prvej inštancie, že k vyhláseniam v oboch zápisniciach o vydržaní (z roku 1998 a 2004) sa nebude vyjadrovať, nakoľko v danej časti žalobného petitu došlo k zamietnutiu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu. Práve naopak, súd prvej inštancie bude povinný sa vyhláseniami o vydržaní z roku 1998 a 2004 (a to aj v ich vzájomnej súvislosti) zaoberať a platnosť týchto právnych úkonov bude musieť vyriešiť ako prejudiciálnu otázku. V súvislosti s jeho záverom, že mal vlastníctvo k spornej parcele pre S. A. preukázané najneskôr ku dňu jeho vyhlásenia o vydržaní, t.j. ku dňu 12.06.1998, odvolací súd uvádza, že tento záver je v odvolacom konaní nepreskúmateľný. Súd prvej inštancie totiž neuviedol a ani nevyhodnotil, kedy, od koho a na základe akého právneho titulu mal otec S. A., H.. XX.XX.XXXX, predmetnú parcelu nadobudnúť do vlastníctva, nevysporiadal sa s vyhlásením S. A. v zastúpení A.. Z. N. o tom, že po smrti S. A. K.. bola predmetom dedenia len časť parcely 13/60 (teda 39/180), ktorá bola právne prevedená na S. A. Z.. (H.. XX.XX.XXXX), keď toto vyhlásenie je v priamom rozpore s vyššie uvedeným obsahom PKV č. 444 a listom vlastníctva Č.. XXXX (na S. A. Z.. prešiel titulom dedenia a skutočnej držby podiel 13/180, ktorý bol po ňom v roku 2008 prededený). Vôbec sa tiež nevyjadril k tomu, kedy a na základe akého právneho titulu nadobudol S. A., H.. XX.XX.XXXX predmetnú parcelu v celosti od svojho otca S. A.. E. T.B. S. A., H.. XX.XX.XXXX, plynúť vydržacia lehota a kedy uplynula, zostalo nevysvetlené. Rovnako súd prvej inštancie ničím neodôvodnil svoj záver, že vlastníctvo k spornej parcele pre S. A. mal za preukázané najneskôr ku dňu jeho vyhlásenia o vydržaní, t.j. ku dňu 12.06.1998, keď sa nijak nevysporiadal s tým, že už v roku 1996 zdedila matka žalobkyne B. A. podiel na predmetnej parcele po svojom otcovi A. A.. Či bol S. A. dobromyseľným držiteľom a od akých okolností by bolo možné jeho dobromyseľnosť odvodiť, súd prvej inštancie vôbec neriešil. Rozpormi medzi vyhlásením o vydržaní rovnakej parcely S. A. T. Q. XXXX B. C. F. z roku 2004 sa taktiež nezaoberal. Kto, kedy a na základe akého právneho titulu mal vlastne uvedenú parcelu vydržať, a či ju skutočne aj vydržal, zostalo potom nevysvetlené.

21. Záver súdu prvej inštancie, že najneskôr ku dňu vyhlásenia S. A. M. XX.XX.XXXX boli splnené podmienky pre vydržanie vo vzťahu k predmetnému podielu na parc. Č.. XXXX, keď vychádzal zo skutkového stavu, ktorý vyplynul zo zápisnice o vydržaní č. Nz 341/98 v spojení s čestnými prehláseniami a svedeckou N. N. A., je taktiež neudržateľný. Vyhodnotenie splnenia podmienok vydržania absentuje. Naviac, ak súd prvej inštancie svoje závery odvodil aj z čestného prehlásenia matky žalobkyne B. A., v napadnutom rozsudku ho neodcitol celú, pretože z neho vyplýva, že spoločne s S. A. roľu užívala až do roku 1950, kedy bola vnesená do družstva. Rovnako z neho vyplýva aj to, že matka žalobkyne potvrdila, že (prepisované) podiely 154/180 nemohli byť predmetom dedenia, pretože ich otec S. A. nadobudol ústnou dohodou so svojimi súrodencami Z., B. B. E.. Vôbec z neho nevyplýva, že by otec S. A. uzatvoril nejakú dohodu s A. A., starým otcem žalobkyne. Nevyplýva to ani z čestného prehlásenia Ireny Stodolovej a ani zo žiadneho iného žalovanými produkovaného dôkazu. Práve z tohto dôvodu sa javí prepisovanie podielov vo vyhláseniach B. A. B. P. K. ako významné. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vyhodnotil vykonané dôkazy jednostranne, tendenčne a izolovane, keď si osvojil výlučne tvrdenia žalovaných 1/ a 2/. Z uvedeného potom vyplýva, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je arbitrárne, predčasné, neodôvodnené a v odvolacom konaní nepreskúmateľné.

22. Odvolací súd dospel s poukazom na vyššie uvedené k záveru, že súd prvej inštancie arbitrárnosťou svojho rozhodnutia v napadnutej časti odňal žalobkyni možnosť v podanom opravnom prostriedku skutkovo a právne argumentovať, čím jej odňal možnosť konať pred súdom a porušil jej právo na spravodlivý súdny proces. Zároveň pre nesprávne právne posúdenie nevykonal dostatočné dokazovanie. Toto pochybenie súdu prvej inštancie nie je možné v odvolacom konaní napraviť, nakoľko odvolaciemu súdu neprislúcha právo hodnotiť a vyvodzovať právne závery z tvrdení a dôkazov, ktoré súd prvej inštancie buď nevykonal, alebo vykonal, ale v napadnutom rozsudku vôbec nespomenul, nebral do úvahy, a ani nehodnotil.

23. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) c) C.s.p. v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom vykoná prípadne navrhnuté dôkazy (resp. ak navrhnuté dôkazy nevykoná, toto rozhodnutie vysvetlí v odôvodnení rozsudku), vyhodnotí už vykonané, ale opomenuté dôkazy, riadne sa vysporiada s celým znením žalobykyňou namietaných vyhlásení o vydržaní a vykoná hodnotenie dôkazov podľa ust. § 191 C.s.p., teda každý samostatne a v ich vzájomnej súvislosti, pričom zoberie do úvahy argumentáciu sporových strán, a opätovne o žalobe žalobkyne v zrušenej časti rozhodne, pričom svoje rozhodnutie odôvodní tak, aby boli jeho skutkové a právne závery zrozumiteľné a presvedčivé, aby z nich bolo zrejmé, ako vyhodnotil produkované dôkazy a ako sa vysporiadal s argumentáciou sporových strán, a aby strany mohli na odôvodnenie jeho rozhodnutia v prípadnom odvolaní reagovať, a aby bolo v odvolacom konaní preskúmateľné.

24. O náhrade trov konania, aj odvolacieho, rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (ust. § 396 ods. 3 C.s.p.).

25. Záverom považuje odvolací súd ešte za potrebné upozorniť súd prvej inštancie na nesprávne vyrubený súdny poplatok za odvolanie uznesením č.k. 7C 13/2011-176 zo dňa 04.08.2017, ktorým bola žalobkyni uložená povinnosť zaplatiť za odvolanie súdny poplatok vo výške 3 x 99,50 eur, teda 298,50 eur, hoci odvolanie podala len proti zamietnutiu jej žaloby v časti o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti. Ustanovenie § 12 ods. 3 Zákona o súdnych poplatkoch stanovuje, že ak súd vydá nesprávne rozhodnutie o poplatkovej povinnosti, takéto rozhodnutie zruší alebo zmení aj bez návrhu.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).